

“मीठे बच्चे- यी ब्रह्मा हुन् सतगुरुको दरबार, यी ब्रह्माको भृकुटीमा सतगुरु विराजमान हुनुहुन्छ, उहाँले नै तिमी बच्चाहरूको सद्गति गर्नुहुन्छ ।”

प्रश्न:- आफ्ना बच्चाहरूलाई कुन दासताबाट छुटाउन बाबा आउनुभएको छ ?

उत्तर:- यतिबेला सबै बच्चाहरू प्रकृति र मायाको दास बनेका छन् । बाबाले अहिले यस दासताबाट छुटाउनुहुन्छ । अहिले माया र प्रकृति दुवैले दुःख दिन्छन् । कहिले आँधी (तुफान), कहिले अनिकाल हुन्छ । फेरि तिमी यस्ता मालिक बन्छौ जहाँ सारा प्रकृति तिम्रो दास बन्छ । कहिल्यै मायाको आक्रमण हुँदैन ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूले सम्झन्छन्- परम पिता पनि हुनुहुन्छ, परम शिक्षक पनि हुनुहुन्छ । उहाँले विश्वको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ, त्यसैले परमगुरु पनि हुनुहुन्छ । त्यसैले यो भयो सतगुरुको दरबार । दरबार हुन्छ नि । गुरुको दरबार । ती हुन् केवल गुरुका, सतगुरुको होइन । श्री श्री १०८ भन्छन्, सतगुरु लेखिएको हुँदैन । उनीहरूले केवल गुरु मात्र भन्छन् । यहाँ हुनुहुन्छ सतगुरु । पहिला बाबा फेरि शिक्षक अनि सतगुरु । सतगुरुले नै सद्गति दिनुहुन्छ । सत्ययुग-त्रेतामा त फेरि गुरु हुँदैनन् किनकि सबै सद्गतिमा हुन्छन् । एक सतगुरु मिलेपछि अरू सबै गुरुहरूको नाम समाप्त हुन्छ । परम (सुप्रिम) हुनुभयो सबै गुरुहरूका गुरु । जसरी पतिहरूका पति भनिन्छ नि । सबैभन्दा उच्च हुनाले यस्तो भनिन्छ । तिमी परम पिताका साथमा बसेका छौ, के का लागि ? बेहदको वर्सा लिन । यो हो बेहदको वर्सा । उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ भने शिक्षक पनि हुनुहुन्छ । अनि यो वर्सा हो नयाँ दुनियाँ अमरलोकका लागि, निर्विकारी दुनियाँका लागि । निर्विकारी दुनियाँ नयाँ दुनियाँलाई, विकारी दुनियाँ पुरानो दुनियाँलाई भनिन्छ । सत्ययुगलाई शिवालय भनिन्छ किनकि सत्ययुगलाई शिवबाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ । विकारी दुनियाँ रावणको स्थापना हो । अहिले तिमी बसेका छौ सतगुरुको दरबारमा । यो कुरा केवल तिमी बच्चाहरूले मात्र जान्दछौ । केवल बाबा नै शान्तिका सागर हुनुहुन्छ । उहाँ बाबा जब आउनुहुन्छ तब मात्र उहाँले शान्तिको वर्सा दिनुहुन्छ, मार्ग बताउनुहुन्छ । जंगलमा कहाँबाट शान्ति प्राप्त हुन्छ, यसको लागि रानीको हारको उदाहरण दिइन्छ । शान्ति त आत्माको गलाको हार हो । फेरि जब रावणराज्य हुन्छ अनि अशान्ति हुन्छ । त्यसलाई भनिन्छ सुखधाम-शान्तिधाम । त्यहाँ दुःखको कुनै कुरा हुँदैन । महिमा पनि सदैव सतगुरुकै गर्छन् । गुरुको महिमा कहिल्यै सुनेका छैनौ होला । ज्ञानका सागर केवल उहाँ एक बाबा मात्र हुनुहुन्छ । कहिल्यै गुरुको यस्तो महिमा सुनेका छौ र ? छैन । ती गुरुहरू जगतको पतित-पावन हुन सक्दैनन् । त्यो त एकै निराकार बेहदका महान् बाबालाई भनिन्छ ।

तिमी अहिले संगमयुगमा आइपुगेका छौ । एकातिर छ पतित पुरानो दुनियाँ, अर्कोतिर छ पावन नयाँ दुनियाँ । पतित दुनियाँमा गुरुहरू त धेरै हुन्छन् । पहिला तिमीलाई यस संगम युगको विषयमा थाहा थिएन । अहिले बाबाले सम्झाउनुभएको छ- यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग । यसपछि फेरि सत्ययुग आउनेछ, चक्र घुमिरहन्छ । यो बुद्धिमा रहनुपर्छ । हामी सबै भाइ-भाइ हौं, त्यसैले बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा अवश्य पनि प्राप्त हुनेछ । यो कसैलाई पनि थाहा छैन । कति ठूला-ठूला पदका मानिस हुन्छन् तर केही पनि जान्दैनन् । मैले त तिमीहरू सबैको सद्गति गर्छु । अहिले तिमी समझदार (सेन्सिबल) बनेका छौ । पहिला त केही पनि थाहा थिएन । यी देवताहरूका अगाडि गएर तिमीले भन्थ्यौ- हामी बेसमझ (सेन्सलेस) छौं । हामीमा कुनै गुण छैनन्, हजुरले नै दया गर्नुहोस् । तर यी देवताहरूका चित्रले के दया गर्छन् ? यो जान्दै जान्दैनन् । दयावान् को हुनुहुन्छ ? भन्छन् पनि हे परमपिता, दया गर्नुहोस् । कुनै पनि दुःखको कुरा आयो भने बाबालाई अवश्य पनि याद गर्छन् । अहिले तिमीले यस्तो भन्दैनौ । बाबा त विचित्र (निराकार) हुनुहुन्छ । उहाँ सामुन्ने बस्नु भएको छ, त्यसैले त नमस्ते गर्छन् । तिमी सबै हौ चित्रधारी । म हुँ विचित्र । मैले कहिल्यै चित्र (शरीर) धारण गर्दिनँ । मेरो चित्रको कुनै नाम बताऊ ? ठीकै छ, शिवबाबा नै भन्नेछौ । मैले यो देह सापटी लिएको हुँ । त्यो पनि सबैभन्दा पुरानो जुता । यसैमा आएर म प्रवेश गर्छु । यो शरीरको महिमा कहाँ गर्छन् र ? यो त पुरानो शरीर हो । गोद लिइएकाहरूको के महिमा गरिन्छ र ? गरिदैन । यिनले त सम्झाउँछे- यस्ता थिए, अब फेरि मद्दारा गोरा बन्नेछन् । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- मैले जे सुनाउँछु, त्यस बारेमा निर्णय (जज) गर, यदि म ठीक छु भने सत्यलाई याद गर । उहाँले नै भनेको सुन,

असत्यलाई नसुन । त्यसलाई नराम्रो (इविल) भनिन्छ । नराम्रो नबोल, नराम्रो नसुन, नराम्रो नहेर... यी आँखाबाट जे पनि देख्छौ त्यसलाई बिस । अब त जानु छ आफ्नो घर, फेरि फर्केर आफ्नो सुखधाममा आउनेछौ । बाँकी यी सबै मरेतुल्य छन्, अस्थायी छन् । न यो पुरानो शरीर हुनेछ, न यो दुनियाँ हुनेछ । हामीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ नयाँ दुनियाँका लागि । फेरि विश्वको इतिहास भूगोल दोहोरिनेछ । तिमीले आफ्नो राज्य-भाग्य लिइरहेका छौ । जानेका छौ- कल्प-कल्प बाबा आउनुहुन्छ, राज्य-भाग्य दिन । तिमीले पनि भन्दछौ- बाबा कल्प पहिला पनि मिल्नुभएको थियो, वर्सा लिएका थियौ, नरबाट नारायण बनेका थियौ । तर सबैले समान पद त पाउन सक्दैनन् । नम्बरवार त हुन्छन् नै । यो हो आध्यात्मिक विश्वविद्यालय । आध्यात्मिक पिताले पठाउनुहुन्छ, बच्चाहरूले पनि पढाउँछन् । कोही प्राचार्य (प्रिन्सिपल) को बच्चा छ भने ऊ पनि सेवामा लाग्छ । पत्नीले पनि पढाउन थाल्छन् । बच्चीहरूले पनि राम्रोसँग पढे भने पढाउन सकिन्छन् । तर उनलाई पराइघरमा जानुपर्छ । बच्चीहरूले नोकरी गर्ने यहाँ कायदा छैन । नयाँ दुनियाँमा पद पाउने कुरा यही पढाइमा आधारित छ । यो कुरालाई दुनियाँले जान्दैन । लेखिएको छ, भगवानुवाच, हे बच्चाहरू, मैले तिमीहरूलाई राजाहरूको पनि राजा बनाउँछु । कुनै नमूना (मोडेल) कहाँ बनाउँछु र ! जसरी देवीहरूको चित्र बनाउँछन् । तिमीले त पढेर त्यो पद पाउँछौ । उनीहरूले त पूजाका लागि माटोको मूर्ति बनाउँछन् । यहाँ त आत्माले पढ्छ । फेरि तिमीले संस्कार लिएर जान्छौ, गएर नयाँ दुनियाँमा शरीर लिन्छौ । दुनियाँ समाप्त हुँदैन । केवल युग परिवर्तन हुन्छ- सत्य युग, त्रेता युग, द्वापर युग, कलियुग (गोल्डन एज, सिल्वर एज, कपर एज, आइरन एज) । १६ कलाबाट १४ कला । दुनियाँ त त्यही चलिरहन्छ, नयाँबाट पुरानो हुन्छ । बाबाले तिमीलाई राजाहरूका पनि राजा बनाउनुहुन्छ यस पढाइबाट । यसरी पढाउने अरू कसैको तागत हुन सक्दैन । कति राम्ररी सम्झाउनुहुन्छ । फेरि पढ्दा-पढ्दै मायाले आफ्नो बनाइदिन्छ । फेरि पनि जसले जति-जति पढेको छ त्यसै अनुसार ऊ स्वर्गमा अवश्य आउँछ । कमाई खेर जाँदैन । अविनाशी ज्ञानको विनाश हुन सक्दैन । अगाडि आउनेछन्, जान्छन् कहाँ ? जाने एउटै पसल (हट्टी) छ नि । आइरहन्छन् । स्मशानघाटमा मानिसहरू गए भने धेरै वैराग्य आउँछ । यो शरीर यसरी छोड्ने पर्छ भने हामीले किन पाप गर्ने ? पाप गर्दा-गर्दै हामी यसरी नै मर्नुपर्दछ ! यस्तो विचार आउँछ । यसलाई भनिन्छ समशानी वैराग्य । सम्झन्छन् पनि गएर अर्को शरीर लिन्छौ । तर ज्ञान त छैन नि । यहाँ त तिमी बच्चालाई सम्झाइन्छ, यतिबेला तिमीले खासगरी मर्नका लागि तयारी गरिरहेका छौ किनकि यहाँ त तिमी अस्थायी रूपमा छौ, पुरानो शरीर छोडेर फेरि नयाँ दुनियाँमा जानेछौ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, जति तिमीले मलाई याद गर्छौ त्यति पाप काटिदै जान्छ । सजिलोभन्दा सजिलो पनि छ र कठिन (डिफिकल्ट) पनि छ । बच्चाहरूले जब पुरुषार्थ गर्न थाल्छन् तब सम्झन्छन् मायासँग धेरै युद्ध हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- यो कार्य सहज छ तर मायाले दियो नै निभाइदिन्छ । गुलबकावलीको कथा पनि छ नि । माया बिरालोले दियो निभाइदिन्छ । यहाँ सबै मायाको दास छन् फेरि तिमीले मायालाई दास बनाइदिन्छौ । सारा प्रकृति तिम्रो नियन्त्रणमा रहन्छ । कुनै तुफान हुँदैन, अनिकाल पर्दैन । प्रकृतिलाई दास बनाउनु छ । त्यहाँ स्वर्गमा कहिल्यै पनि मायाको आक्रमण हुँदैन । अहिले त प्रकृतिले पनि कति दुःख दिन्छ । गायन पनि छ नि मै गुलाम तेरा... उनीहरूले फेरि भन्छन् तू गुलाम मेरा । बाबा भन्नुहुन्छ- अहिले म तिमीलाई दासताबाट छुटाउन आएको छु । तिमी मालिक बन्नेछौ, ऊ दास बन्नेछ । अलिकति पनि चाईचुई हुँदैन । यो पनि ड्रामामा निश्चित हुन्छ । तिमीले भन्छौ- मायाले धेरै दुःख दिन्छ । उसले किन नगरोस् । यसलाई भनिन्छ नै युद्धको मैदान । मायालाई दास बनाउन तिमीले कोशिश गर्छौ तर मायाले पनि पछार्छ । कति दुःख दिन्छ । कतिलाई हैरान पार्छ । कैयौँलाई एकदमै खाइदिन्छ, निलिदिन्छ । बन्न त स्वर्गका मालिक बन्नेछन् तर मायाले त खाइरहन्छ । मायाकै पेटमा परे जस्तै । केवल पुच्छर बाहिर छ, बाँकी सारा भित्र छ, जसलाई धाप, दलदल पनि भन्छन् । कति बच्चाहरू दलदलमा परेका छन् । अलिकति पनि याद गर्न सक्दैनन् ! जसरी कछुवाको, कुमालकोटी (भ्रमरी)को उदाहरण छ, त्यस्तै तिमीले पनि कीरालाई भूँ-भूँ गरेर के बाट के बनाउन सक्छौ । एकदम स्वर्गका राजकुमार/राजकुमारी (परीजादा) । सन्यासीहरूले दिन त कुमालकोटीको उदाहरण दिन्छन् तर तिनीहरूले भूँ-भूँ गरेर कहाँ परिवर्तन गराउँछन् र ? परिवर्तन हुन्छ संगममा । अहिले यो संगमयुग हो । तिमी शूद्रबाट ब्राह्मण बनेका

छौ त्यसैले जो विकारी मनुष्य छन् तिनीहरूलाई तिमीले लिएर आउँछौ । कीराहरूमा पनि कोही कुमालकोटी बन्छन्, कोही सड्छन्, अनि कोही फेरि अधुरै रहन्छन् । बाबाले यस्तो धेरै देखेको छ । यहाँ पनि कसैले राम्ररी पढ्छन्, ज्ञानको पंख हाल्छन् । कसैलाई आधामै मायाले पकडन्छ अनि कच्चे रहन्छन् । त्यसैले यो उदाहरण अहिलेको हो । आश्चर्य छ नि— कुमालकोटीले कीरा लिएर आउँछ र आफू समान बनाउँछ । यो एउटै मात्र उदाहरण हो जसले आफू समान बनाउँछ । अर्को सर्पको उदाहरण पनि दिन्छन् । सत्ययुगमा केवल एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छन् । तुरुन्तै साक्षात्कार हुन्छ— अब शरीर छोड्नेवाला छु । आत्मा निस्केर अर्को गर्भ महलमा प्रवेश गर्छ । यहाँ पनि एक उदाहरण दिइन्छ गर्भ महलमा बसेको, त्यस आत्मालाई बाहिर निस्कने दिल हुँदैनथ्यो । तर पनि बाहिर आउन त पर्छ नै । अहिले तिमी बच्चाहरू छौ संगमयुगमा । ज्ञानबाट यस्तो पुरुषोत्तम बन्छौ । भक्ति त जन्म जन्म गर्नुपर्छ । त्यसैले जसले धेरै भक्ति गरेको हुन्छ उसैले आएर नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार पद पाउँछ । अहिले तिम्रो बुद्धिमा सारा ज्ञान छ । शास्त्रको ज्ञान कुनै ज्ञान होइन । त्यो त भक्ति हो, त्यसबाट सद्गति हुँदैन । सद्गति भनेको फर्केर घर जानु हो । घरमा कोही जाँदैन । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ— मसँग कोही मिल्दैनन् । पढाउने, साथै लैजाने पनि चाहियो नि । बाबालाई कति ख्याल रहन्छ । ५ हजार वर्षमा एक पटक मात्र बाबा आएर पढाउनुहुन्छ । तिमीले म आत्मा हुँ भन्ने कुरा घरी-घरी बिसिन्छौ । यो एकदम निश्चय गर— हामी आत्माहरूका पिता पढाउन आउनुभएको छ । यसलाई भनिन्छ आध्यात्मिक ज्ञान (स्त्रीचुल नलेज) । परम आत्माले हामी आत्मालाई ज्ञान दिनुहुन्छ । संस्कार पनि आत्मामा रहन्छ । शरीर त समाप्त हुन्छ । आत्मा अविनाशी छ ।

यो ब्रह्माको भृकुटी हो सतगुरुको दरबार । यो यस आत्माको पनि दरबार हो । फेरि सतगुरुले पनि आएर यसैमा प्रवेश गर्नुभएको छ, यसलाई रथ पनि भनिन्छ, दरबार पनि भनिन्छ । तिमी बच्चाहरूले श्रीमतमा स्वर्गको द्वार खोलिरहेका छौ । जति राम्रोसँग पढ्छौ सत्ययुगमा त्यति उच्च पद पाउनेछौ । त्यसैले पढ्नुपर्छ । शिक्षकका बच्चाहरू त धेरै होशियार हुन्छन् । तर भन्छन् नि नजिकको गंगाको आदर (रिगार्ड) हुँदैन । बाबाले देखेको छ— सारा शहरको फोहर गंगामा जान्छ, फेरि त्यस गंगालाई पतित-पावनी भन्न मिल्छ ? मनुष्यको बुद्धि हेर कस्तो भएको छ । देवीहरूलाई सजाएर पूजा आदि गरेर फेरि डुबाइदिन्छन् । कृष्णलाई पनि डुबाउँछन् नि । त्यो पनि बेइज्जतीसँग डुबाउँछन् । बंगालतिर डुबाउँदा मूर्तिलाई गोडाले डुबाउँछन् । बंगालमा पहिला चलन थियो— कसैको प्राण निस्कने बेला भयो भने तत्काल उसलाई गंगामा लैजान्थे । त्यहाँ पानीमा राखेर हरि बोल, हरि बोल भन्दै मुखमा पानी राखिरहन्थे, यसरी प्राण निस्कन्थ्यो, अचम्म छ नि । अहिले तिमी बच्चाहरूमा चढ्न र भर्नेको पूरा ज्ञान छ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाले जे सुनाउनुहुन्छ, त्यही सुन्नु छ र के सत्य हो भन्ने कुरा निर्णय (जज) गर्नु छ । सत्यलाई नै याद गर्नु छ । असत्य कुरालाई न सुन्नु छ, न बोल्नु छ, न देख्नु छ ।
- २) पढाइ राम्ररी पढेर आफूलाई राजाहरूको राजा बनाउनु छ । यो पुरानो शरीर र पुरानो दुनियाँमा आफूलाई अस्थायी सम्भन्नु छ ।

वरदानः— विस्मृतिको दुनियाँबाट निक्लेर, स्मृति स्वरूप रहेर हीरो पार्ट बजाउनेवाला विशेष आत्मा भव यो संगमयुग स्मृतिको युग हो र कलियुग विस्मृतिको युग हो । तिमीहरू सबै विस्मृतिको दुनियाँबाट निक्लेर आएका हो । जो स्मृति स्वरूप हुन्छ उही हीरो पार्ट बजाउनेवाला विशेष आत्मा हो । यतिबेला डबल हीरो हो, एकातिर हीरा समान मूल्यवान् बनेको छौ र अर्कोतिर हीरो पार्टधारी । त्यसैले यही दिलको गीत सदा बजिरहोस्— आहा ! मेरो श्रेष्ठ भाग्य । जसरी देहको कर्तव्य याद रहन्छ, त्यस्तै अविनाशी कर्तव्य “म श्रेष्ठ आत्मा हुँ” भन्ने याद रहेमा विशेष आत्मा कहलाउनेछौ ।

स्लोगनः— हिम्मतको पहिलो कदम अगाडि बढायौ भने बाबाको सम्पूर्ण मदत मिल्नेछ ।